

## POSTANOWIENIE

9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Doliwa

SSN Piotr Telusiewicz

na posiedzeniu niejawnym 9 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie ze skargi N.M.

z udziałem notariusza J.G.

na odmowę dokonania czynności notarialnej przez zastępcę notarialnego M.M.,  
zastępcę notariusza J.G.,

na skutek przedstawienia przez Sąd Okręgowy w Opolu  
postanowieniem z 10 stycznia 2024 r., II Cz 438/21,  
zagadnienia prawnego:

"Czy regulacja art. 37 w związku z art. 36 umowy z dnia 24 maja 1993 r. o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych, na skutek braku odniesienia się do tej kwestii, umożliwia wybór prawa przez obywatela ukraińskiego mającego miejsce zwykłego pobytu w Polsce zgodnie z art. 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego?"

**odmawia podjęcia uchwały.**

Adam Doliwa     Mariusz Łodko     Piotr Telusiewicz

(M.M.)

## UZASADNIENIE

Zastępca notarialny M. M. odmówił N. M. – posiadającej wyłącznie obywatelstwo ukraińskie i zamieszkałej w Polsce, która wraz z mężem na prawach wspólności ustawowej jest właścicielką lokalu mieszkalnego położonego w Polsce – dokonania czynności notarialnej tj. sporządzenia przez nią testamentu zawierającego wybór prawa ukraińskiego i modyfikacje ustawowego porządku dziedziczenia na gruncie tego prawa. Odmowę dokonania czynności notarialnej uzasadnił związaniem oceną prawną Sądu Okręgowego w Opolu, dokonaną w sprawie o analogicznym stanie faktycznym, że art. 22 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego (dalej: „rozporządzenie nr 650/2012”), wyłącznie obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej umożliwia dokonanie wyboru prawa państwa, któremu podlegać ma ogół spraw spadkowych. Niezależnie od tego, dokonaniu czynności notarialnej stoi na przeszkodzie treść umowy z 24 maja 1993 r. o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych (Dz.U. 1994 r., nr 96, poz. 465, dalej: „umowa polsko-ukraińska”), która nie przewiduje możliwości wyboru prawa właściwego w sprawach spadkowych.

Na odmowę dokonania czynności notarialnej zażalenie wniosła N. M. i wniosła o jej uchylenie.

Sąd Okręgowy w Opolu rozpoznający to zażalenie zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi celem wyjaśnienia wątpliwości w przedmiocie stosowania art. 22 rozporządzenia nr 650/2012 w stosunku do osób niebędących obywatelami Unii Europejskiej oraz wątpliwości interpretacyjnych art. 75 w zw. z art. 22 rozporządzenia nr 650/2012.

Wyrokiem z 12 października 2023 r., C-21/22, Trybunał wyjaśnił, że artykuł 22 rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego zamieszkujący w państwie członkowskim Unii Europejskiej może

dokonać wyboru prawa tego państwa trzeciego jako prawa, któremu podlega ogół spraw dotyczących spadku po nim. Orzekł również, że art. 75 w zw. z art. 22 rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by w przypadku gdy przed przyjęciem tego rozporządzenia państwo członkowskie Unii zawarło z państwem trzecim umowę dwustronną, która wskazuje prawo właściwe dla dziedziczenia i nie przewiduje wyraźnie możliwości wyboru innego prawa, obywatel tego państwa trzeciego, zamieszkujący w rozpatrywanym państwie członkowskim, nie mógł dokonać wyboru prawa tego państwa trzeciego jako prawa, któremu podlega ogół spraw dotyczących spadku po nim.

Sąd Okręgowy w Opolu powziął dalsze wątpliwości sformułowane w zagadnieniu prawnym przedstawionym postanowieniem z 10 stycznia 2024 r., dotyczące potrzeby wyjaśnienia, czy art. 37 w zw. z art. 36 umowy polsko-ukraińskiej umożliwia wybór prawa obywatelowi ukraińskiemu mającemu miejsce zwykłego pobytu w Polsce, zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 650/2012. W ocenie tego Sądu, rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia prawnego i związanych z nim wątpliwości interpretacyjnych będzie miało znaczenie dla rozpoznania sprawy, albowiem będzie przemawiać za zasadnością bądź niezasadnością wniesionej skargi.

Sąd Okręgowy uzasadniając wystąpienie do Sądu Najwyższego również wyjaśnił, że wątpliwości interpretacyjne wykładni umowy polsko-ukraińskiej powstały już w trakcie rozpoznawania pytania prejudycjalnego przez TSUE. Sąd Okręgowy zrelacjonował następnie prezentowane w postępowaniu przed TSUE poglądy, tj. stanowiska rządu Węgier, Polski i Hiszpanii, Komisji Europejskiej i Rzecznika Generalnego, wynikające z nich rozbieżności w zakresie wpływu rozporządzenia nr 650/2012 na stosowanie umów międzynarodowych zawartych przez jedno z państw członkowskich z państwem trzecim przed wejściem w życie tego rozporządzenia oraz pierwszeństwa stosowania norm kolizyjnych umów bilateralnych państw. Wskazał, że rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przedstawionego zagadnienia prawnego będzie miało również znaczenie dla wykładni innych umów międzynarodowych – z Republiką Białorusi, czy Federacją Rosyjską – zawierających podobne postanowienia.

Sąd Okręgowy uzasadniając wystąpienie odwołał się do treści art. 22 ust. rozporządzenia nr 650/2012, art. 36 i 37 umowy polsko-ukraińskiej, art. 70 i art. 71 ustawy Ukrainy o prawie prywatnym międzynarodowym (dalej: „ukr.p.p.m.”), jak i art. 31 i art. 32 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r. Wyjaśnił, że milczenie umowy polsko-ukraińskiej na temat wyboru prawa dla spraw spadkowych może prowadzić do wniosku, iż kwestia ta jest nieuregulowana, zatem zastosowanie mają przepisy prawa prywatnego międzynarodowego danego państwa. W takim wypadku, na podstawie art. 66a ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe (dalej: „p.p.m.”), zastosowanie ma art. 22 rozporządzenia nr 650/2012, za czym przemawia też art. 31 i 32 konwencji Wiedeńskiej czy celowościowa i funkcjonalna wykładnia art. 37 umowy polsko-ukraińskiej w połączeniu z europejskimi aspiracjami Ukrainy, która zawarła układ stowarzyszeniowy z Unią Europejską. W konsekwencji na podstawie art. 22 rozporządzenia nr 650/2012, dopuszczalny będzie wybór przez zainteresowaną prawa państwa, którego obywatelstwo posiada w chwili dokonywania wyboru lub w chwili śmierci, któremu podlegać będzie ogół spraw dotyczących jego spadku. Sąd Okręgowy wskazał, że umowa polsko-ukraińska zawiera regulacje, które wraz z rozwojem prawa prywatnego międzynarodowego stały się przestarzałe i nie nadążają za przepisami prawa wewnętrznego obu państw, bowiem dopuszczalność wyboru prawa, któremu podlegać ma ogół spraw dotyczących spadku przewidują obecne regulacje prawa prywatnego międzynarodowego obu państw. Z praktycznego punktu widzenia taka wykładnia ułatwiłaby również życie obywateli ukraińskich w Polsce, zapobiegając dyskryminacji w stosunku do ich rodaków zamieszkałych w innych państwach UE, które nie posiadają umowy bilateralnej o podobnej treści. Taka wykładnia jest też zgodna ze stanowiskiem rządu polskiego i hiszpańskiego, a także skarżącej.

Pogląd przeciwny, wykluczający dopuszczalność wyboru prawa dla spraw spadkowych, Sąd Okręgowy uzasadnił potencjalną dyskryminacją obywateli polskich w Ukrainie, względem obywateli ukraińskich w Polsce, gdy wybór prawa wiąże się z miejscem położenia nieruchomości. Odesłanie z art. 66a p.p.m. do rozporządzenia 650/2012 nie wyklucza bowiem obywatelowi Ukrainy wyboru prawa, któremu podlegać będzie ogół spraw dotyczących spadku również co do

nieruchomości, niezależnie od miejsca jej położenia, podczas gdy prawo ukraińskie takie ograniczenia wprowadza. Zgodnie z art. 71 ukr. p.p.m. do dziedziczenia nieruchomości zastosowanie ma prawo państwa, na którego terytorium nieruchomość ta się znajduje. W takim wypadku obywatel Ukrainy na podstawie art. 22 rozporządzenia nr 650/2012 będzie mógł wybrać prawo ukraińskie do dziedziczenia nieruchomości położonych w RP, natomiast obywatel polski nie będzie mógł wybrać prawa polskiego jako właściwego do dziedziczenia nieruchomości położonych w Ukrainie. W ocenie Sądu Okręgowego, w założeniach twórców umowy polsko-ukraińskiej wybór prawa spadkowego był wyłączony, z uwagi na ówczesne regulacje wewnętrzne obu państw. Sąd ten wskazał również, że dopuszczalność wyboru prawa ukraińskiego przez obywateli tego państwa, któremu podlegać będzie ogół spraw dotyczących jego spadku – w stosunku do nieruchomości położonych na terenie Polski – w obecnym stanie prawnym i tak nie będzie odgrywała większej roli. Artykuł 71 ukr. p.p.m. odsyła bowiem do prawa spadkowego państwa, na którego terytorium położona jest nieruchomość, a więc wywiera taki sam skutek jak art. 37 umowy polsko-ukraińskiej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Sąd Okręgowy, rozpoznając zażalenie na odmowę dokonania czynności notarialnej, działa jako sąd drugiej instancji (zob. uchwały SN: z 1 czerwca 2007 r., III CZP 38/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 76; z 1 czerwca 2007 r., III CZP 41/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 77, i z 1 czerwca 2007 r., III CZP 42/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 75 oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2010 r., III CZP 86/10, OSNC 2011, Nr 5, poz. 49). Stosuje zatem przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o środkach odwoławczych i może przedstawić Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Warunkiem podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały jest jednak spełnienie wszystkich przesłanek określonych w wymienionym przepisie.

Zagadnienie prawne przedstawiane Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. nie może sprowadzać się do pytania o sposób rozstrzygnięcia sprawy. Musi mieć charakter abstrakcyjny i dotyczyć wykładni przepisów prawa (zob. postanowienie SN z 9 lipca 2009 r., III CZP 38/09,

i z 9 kwietnia 2010 r., III CZP 17/10). Rola Sądu Najwyższego nie polega bowiem na zastępowaniu sądu *meriti* w jego procesie decyzyjnym, obejmującym ocenę prawną stanowiącą podstawę rozstrzygnięcia (zob. postanowienie SN z 20 maja 2005 r., III CZP 14/05). Przedstawione zagadnienie musi budzić rzeczywiście poważne wątpliwości. W razie powstania zwykłych wątpliwości, sąd drugiej instancji obowiązany jest rozwiązywać je we własnym zakresie (zob. postanowienie SN z 12 października 2005 r., III CZP 68/05). Zadaniem Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie sądów powszechnych w orzekaniu, poprzez dokonywanie zwykłej, przynależnej każdemu sądowi interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumienie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie prawa. W takich okolicznościach nie formułuje się zagadnień prawnych, o których mowa w art. 390 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 9 kwietnia 2010 r., III CZP 17/10, i z 29 października 2009 r., III CZP 74/09). Instytucja zagadnień prawnych, prowadząca do związania sądów niższej instancji w danej sprawie poglądem Sądu Najwyższego, zawartym w podjętej uchwale, jest wyjątkiem od konstytucyjnej zasady podległości sędziów tylko Konstytucji i ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP). Ze względu na tę wyjątkowość, instytucja ta powinna być zatem stosowana w sposób jak najbardziej ścisły. Gdy związek taki nie występuje Sąd Najwyższy odmawia podjęcia uchwały (zob. uchwałę SN z 30 marca 1999 r., III CZP 62/98, OSNC z 1999, nr 10, poz. 166).

Sąd Okręgowy uzasadniając postanowienie o przedstawieniu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu obszernie omówił przebieg dokonanych w sprawie czynności, w tym w postępowaniu przed TSUE i zaprezentowane poglądy podmiotów w nim uczestniczących – rządów bliżej określonych państw, Rzecznika Generalnego TSUE i Komisji Europejskiej. Zrelacjonował też stanowisko notariusza, który odmówił dokonania czynności notarialnej jak i przeciwstawne skarżącej. Nie przedstawił natomiast argumentów odwołujących się do występowania w sprawie rzeczywistych wątpliwości z uwagi na stanowiska prezentowane w doktrynie bądź w orzecznictwie oraz nie wykazał wątpliwości interpretacyjnych z nich wypływających. Motywacyjna część uzasadnienia nie zawiera też odpowiedniej argumentacji prawnej dla możliwych kierunków wykładni. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, wystąpienie

z zagadnieniem prawnym wymaga nie tylko sformułowania pytania adresowanego do Sądu Najwyższego, lecz także jego odpowiedniego uzasadnienia, które wskazywałoby na poważny charakter powstałych wątpliwości, możliwe drogi wykładni miarodajnych przepisów prawa oraz racje przemawiające za każdą z tych dróg, które są na tyle ważne, że usprawiedliwiają wahania sądu *meriti* przy wyborze właściwej koncepcji interpretacyjnej (zob. postanowienia SN: z 12 stycznia 2001 r., III CZP 45/00; z 29 listopada 2005 r., III CZP 102/05; z 30 listopada 2005 r., III CZP 97/05, i z 15 listopada 2018 r., III CZP 53/18).

Zwrócić uwagę należy, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrokiem z 12 października 2023 r. rozstrzygnął wątpliwości notariusza co do zakresu podmiotowego zastosowania rozporządzenia nr 650/2012. W tym zakresie odpadły zatem przyczyny uzasadnione przez notariusza związaniem orzeczeniem Sądu Okręgowego w Opolu – wykonującego nad notariuszem nadzór judykacyjny – wydanym w innej sprawie o podobnym stanie faktycznym. TSUE wyjaśnił też, że możliwości wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia nie można uznać za zasadę leżącą u podstaw rozporządzenia nr 650/2012 (pkt 33), i że umowa bilateralna regulująca ten sam przedmiot co rozporządzenie, która wyklucza dokonanie wyboru prawa, może mieć pierwszeństwo przed przepisami rozporządzenia (pkt 37). Podmiotowe zastosowanie rozporządzenia nr 650/2012 do osób nie będących obywatelami Unii Europejskiej nie budzi zatem wątpliwości. Decyzja, czy określona umowa bilateralna rzeczywiście znajduje zastosowanie w danej sprawie nie leży natomiast w sferze kognicji TSUE, co jest oczywiste, ponieważ o zakresie obowiązywania umowy bilateralnej mogą decydować jedynie jej strony w procesie wykładni. Z wyroku TSUE wynika też wniosek, że uzasadnienia dla pominięcia przepisów polsko-ukraińskiej umowy bilateralnej nie można poszukiwać w prawie UE. Powodem wątpliwości interpretacyjnych nie mogły być zatem argumenty wyrażone w stanowiskach państw bliżej określonych w uzasadnieniu postanowienia, Komisji Europejskiej, czy Rzecznika Generalnego TSUE, bowiem o zakresie obowiązywania umowy polsko-ukraińskiej mogą decydować jedynie strony tej umowy. Decyzja w tej kwestii należy zatem do sądu orzekającego, a nie Trybunału, a obszerne odwołanie się do argumentacji prezentowanej w postępowaniu przed TSUE nie oznacza, że w sprawie występują

rzeczywiste wątpliwości z uwagi na stanowiska prezentowane w doktrynie w rozumieniu art. 390 § 1 k.p.c.

Przed wystąpieniem z pytaniem prawnym Sąd Okręgowy powinien zatem podjąć samodzielnie próbę wyjaśnienia zdefiniowanych wątpliwości i przedstawić zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu jedynie wówczas, gdy obiektywnie ujmując sam nie może ich rozstrzygnąć. Instytucja pytania nie służy bowiem zastępowaniu Sądu *meriti* przez Sąd Najwyższy w procesie koniecznej wykładni prawa i jego stosowania, jeżeli zagadnienie prawne w istocie nie odzwierciedla poważnych wątpliwości, a jego rozstrzygnięcie ma jedynie legitymizować pogląd Sądu *meriti*. Instytucja ta nie może być wykorzystywana do przerzucenia na Sąd Najwyższy decyzji jurysdykcyjnej obciążającej sąd orzekający. Kierunek taki Sąd Okręgowy zasugerował już na wstępie swoich rozważań wyjaśniając, że rozstrzygnięcie przedstawionego postanowieniem zagadnienia prawnego uzasadniać ma zasadność skargi lub stanowiska notariusza co do przyczyn odmowy dokonania czynności notarialnej.

Z uzasadnienia postanowienia wynika również, że Sąd Okręgowy opowiada się za celowościową i funkcjonalną wykładnią umowy polsko-ukraińskiej – mimo nieuregulowania w niej jednoznacznie możliwości wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia – dopuszczając zastosowanie art. 22 rozporządzenia nr 650/2012. Akcentuje praktyczne aspekty takiej wykładni – europejskie aspiracje Ukrainy, zgodność z kierunkami rozwoju prawa prywatnego międzynarodowego, czy ułatwienie funkcjonowania obywateli Ukrainy na terenie RP, ograniczające zjawisko tzw. *forum shopping* – oraz zgodność ze stanowiskiem rządu polskiego, hiszpańskiego, czy skarżącej. Wnioski przeciwne, przemawiające za wyłączeniem dopuszczalności wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia, Sąd *meriti* motywował wyłącznie ewentualną możliwością dyskryminowania obywateli Polski w Ukrainie. Zasygnalizował jednocześnie, że ewentualny wybór prawa ukraińskiego jako właściwego dla dziedziczenia przez obywatela Ukrainy w stosunku do nieruchomości położonych na terenie RP, w aktualnym stanie prawnym i tak nie wywoła zamierzonego skutku z uwagi na odesłanie (art. 71 ukr. p.p.m.) do prawa polskiego – miejsca położenia nieruchomości – a więc powrót do zasady wynikającej z art. 37 umowy polsko-ukraińskiej. Taki sposób ujęcia powołanych



rozbieżności interpretacyjnych nie tylko nie wskazuje na poważny charakter powstałych wątpliwości, możliwe metody wykładni przepisów prawa oraz racje przemawiające za każdą z nich, które są na tyle ważne, że usprawiedliwiają wahania sądu *meriti* i uzasadniają zastosowanie art. 390 § 1 k.p.c. Nie zawiera również argumentów uzasadniających stosowanie opozycyjnego podejścia interpretacyjnego przepisów umowy polsko-ukraińskiej, które wskazywałyby na występowanie rozbieżności interpretacyjnych, determinujących udzielenie odpowiedzi przez Sąd Najwyższy. W istocie Sąd Okręgowy ograniczył się wyłącznie do wyartykułowania problemu prawnego, z którym musi się zmierzyć i bez zdefiniowania racji – poza ewentualną dyskryminacją obywateli Polski oraz bezskutecznością wyboru prawa spadkowego do nieruchomości położonych w Polsce – przemawiających za poglądem opozycyjnym do zastosowania w sprawie art. 22 rozporządzenia 650/2012 Tymczasem przy występowaniu do Sądu Najwyższego z pytaniem prawnym na sędzie pytającym spoczywa obowiązek przeprowadzenia szczegółowej analizy merytorycznej wyróżnionego problemu prawnego, w tym wskazania możliwych do zastosowania alternatywnych sposobów jego rozstrzygnięcia. Jeżeli Sąd prezentuje własne zapatrywanie (własny pogląd), to wówczas nawet wskazanie wątpliwości nie może być uznane za prowadzące do uznania, iż spełnione są przesłanki uzasadniające wystąpienie do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Oznaczałoby to bowiem oczekiwanie przez Sąd aprobaty dla prezentowanego przezeń stanowiska (zob. postanowienie SN z 13 stycznia 2022 r., III CZP 41/22).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. odmówił podjęcia uchwały.

Zwrócić uwagę należy, że sprawa dotyczy oceny odmowy dokonania czynności notarialnej przez notariusza z uwagi na jej sprzeczność z prawem – sporządzenia testamentu zawierającego wybór prawa ukraińskiego i modyfikacje ustawowego porządku dziedziczenia. Natomiast ocenę ważności i skuteczności dokonanego wyboru prawa w sprawie spadkowej przeprowadza sąd właściwy do jej rozpoznania po otwarciu spadku, stosując odpowiednie normy kolizyjne. Nie budzi wątpliwości, że notariusz nie sprawuje funkcji sądowniczej, zatem kategoryczne przesądzenie o niemożliwości dokonania czynności notarialnej w przedmiotowej

sprawie jest przedwcześnie oraz dokonane na nieodpowiednią chwilę. Istotne jest też, że datę dokonania wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia i datę oceny skuteczności takiej czynności dzieli zwykle znaczny odstęp czasu. W tym okresie mogą zmienić się istotne czynniki, jak np. składniki majątku osoby wybierającej prawo, czy jej obywatelstwo, które może być elementem przesądzającym o zastosowaniu do sprawy norm umowy bilateralnej. Może też zmienić się miejsce zwykłego pobytu spadkodawcy, co w świetle rozporządzenia spadkowego zawsze pociąga za sobą zmianę statutu spadkowego, ale również zmianę zakresu zastosowania konwencji bilateralnych, którymi związane są poszczególne państwa. W końcu, w Ukrainie, zobowiązanej do przyjęcia unijnego dorobku prawnego jako państwa kandydującego do Unii Europejskiej, w dacie właściwej do oceny skuteczności wyboru prawa, przepisy rozporządzenia mogą stać się prawem wewnętrznym. Odmowy dokonania czynności przez notariusza jako sprzecznej z prawem (art. 81 Prawa o notariacie), nie uzasadniają powzięte w trakcie jej dokonywania wątpliwości interpretacyjne. Działanie niezgodne z prawem to niewątpliwie zachowanie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami, dokonane w wyniku rażąco błędnej wykładni albo niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak wyżej.

Adam Doliwa     Mariusz Łodko     Piotr Telusiewicz

l.n

r.g.